

Hồi 448

Tuyệt cục cầu sinh

Bộ đội thủy lục của Hoang nhân hội sư ở thượng du Dĩnh Thủy cách Bắc Dĩnh khẩu mười lăm dặm, đám thuyền chở ngựa ghé vào bảy tám cầu cảng đơn giản tạm thời bên đông ngạn, chiến mã ào ào lên bờ, thay thế cho lũ ngựa đã phi như điên suốt một ngày một đêm.

Tất cả những cao điểm chiến lược bên bờ phía đông đều bị Hoang nhân chiếm lĩnh nhằm ứng phó bất kỳ địch nhân không thức thời nào dám tới đây khiêu khích họ.

Hơn hai ngàn chiến sĩ khí thế hùng hục, tuy rằng đêm qua có trận mưa tuyết nhỏ, nhưng lúc này chỉ loáng thoáng mấy đám mây nhẹ trôi, bầu trời trong sáng, tầm nhìn mênh mông.

Các lãnh tụ quân Hoang nhân tụ tập trên một gò cao ở đông ngạn nghiên cứu sách lược tiến quân.

Giản đồ hình thế địch phương do Cao Ngạn vẽ ra trải trên đất tuyết, bốn góc lấy đá chặn lên.

Mộ Dung Chiến với thân phận chủ soái phát ngôn: "Xin Cao thiếu gia nói về hình thế trận địa địch".

Cao Ngạn thấy mọi con mắt đổ dồn vào mình lập tức trở nên đặc ý, hắng giọng thông cổ nói: "Bên địch có sáu lũy trại bằng gỗ nằm ở hai bên bờ sông, mỗi trại cách nhau khoảng một ngàn bộ nhưng chỉ mới hoàn thành gần một nửa, căn bản không có tác dụng phòng ngự. Bất quá nếu để chúng hoàn tất thì chỉ sáu lũy trại này đủ để kháng cự thiên binh vạn mã của ta tấn công mãnh liệt, thêm vào đám tiền lâu và cạm bẫy dưới đất, khả năng chúng ta vĩnh viễn không thể đoạt lại Bắc Dĩnh khẩu".

Hồng Tử Xuân hỏi: "Vật liệu xây dựng lũy có phải lấy tại chỗ không?".

Cao Ngạn lắc đầu: "Chắc chắn là được chuyển từ phương bắc tới, không những vật liệu chất đống xung quanh như núi, lại còn có hơn hai chục thuyền vận tải vẫn còn đậu ở bến cảng ở Tứ Thủy".

Thác Bạt Nghi gật đầu: “Theo lý thì đúng như thế, nếu ta là Mộ Dung Thùy cũng phải dựng lũy trại trong thời gian ngắn nhất, như thế mới có thể bảo vệ vững chắc Bắc Đĩnh khẩu được”.

Cơ Biệt hỏi: “Địch nhân có biện pháp bảo vệ trên sông không?”.

Vương Trấn Ác đáp thay: “Nghiêm túc mà nói thì không, lần này Yên nhân không những đến rất vội vàng, mà chuẩn bị không đủ, gắng sức xây dựng sáu doanh lũy trước khi chúng ta phản công, đâu ngờ gặp phải mưa tuyết mùa thu tới sớm nên công trình tiến triển chậm, lần này Yên nhân sai hẳn với dự định”.

Cao Ngạn tiếp lời: “Yên nhân dựng tám tòa tiền lâu ở phía hạ du doanh trại, mỗi tòa cao hai trượng, lại đào hầm sập. Các người coi lại đồ quyển của lão tử sẽ biết vị trí tiền lâu và hầm bẫy ở đâu, theo ta những thứ đó chỉ để làm gì, làm sao ngăn được đại quân ta xung kích?”.

Lưu Mục Chi nói: “Trong tình huống bình thường, để bảo vệ doanh lũy chưa hoàn thành, Yên nhân hẳn phải bố trí chiến thuyền canh giữ trên sông, nhưng Cao thiếu gia không thấy có chiến thuyền địch, có thể suy ra Yên nhân trải qua nhiều lần chiến tranh, chiến thuyền tổn thất nặng nề nên không có cách nào điều phối chiến thuyền tới bảo vệ Bắc Đĩnh khẩu”.

Cao Ngạn nhắc nhở: “Yên nhân bố trí hơn hai chục cỗ máy bắn đá cộng với hỏa tiễn dọc theo bờ sông, nếu chúng ta chỉ tiến công trên sông mà không có phối hợp với quân bộ thì thua thiệt sẽ là bên ta”.

Mộ Dung Chiến tổng kết: “Tình huống hiện tại của địch nhân đã rõ rồi, tuy rằng Cao Ngạn quan sát được chỉ là tình hình hai ngày trước, nhưng trong hai ngày Yên nhân có thể làm được rất ít. Vì vậy chúng ta quyết định đánh nhanh thắng nhanh, với uy thế lôi đình vạn quân tấn công, vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ chỉ tấn công địch nhân ở đồng ngạn, đó là sách lược do Trấn Ác nghĩ ra”.

Quay sang Vương Trấn Ác nói: “Người tự mình nói ra đi!”.

Vương Trấn Ác nói: “Cao thiếu gia mang về tin tức chính xác nhất khiến chúng ta có thể hoàn toàn nắm được tình hình địch nhân. Trước hết là vì địch nhân ngày đêm đào hào đắp lũy, lại bị gió tuyết hành hạ, sớm đã suy sụp cả tinh thần lẫn thể chất, sức chiến đấu giảm sút nghiêm trọng, khí thế rời rạc. Mặc dù là như thế, nhưng nếu như chúng ta phát động tấn công toàn diện, trong tình huống tránh không xong trốn không được sẽ kích thích đấu chí liều mạng của Yên nhân, khi đó dù chúng ta thắng trận này thì thương vong cũng nặng nề, vì vậy ta sẽ đổi chiến thuật bao vây thành phóng sinh một nửa, đầu tiên theo đường sông tấn công mãnh liệt, quân trên bộ thì tập trung toàn lực công phá địch trận trên bờ đồng,

gắng hết sức lợi dụng hình thế đặc thù trên Dinh Thủy, về mặt thực chất và tâm lý là hủy hoại dấu chí của địch. Đó là ngu kiến của Trấn Ác đưa ra để các vị đương gia xem xét”.

Trác Cuồng Sinh cười lớn: “Đó là sách lược cao minh nhất, xin Chiến gia điều binh khiển tướng, anh em ngựa tay lắm rồi!”.

Mọi người âm âm hưởng ứng.

oOo

“Rầm!”.

Thác Bạt Khuê vỗ một chưởng lên mặt chiếc bàn nhỏ bên cạnh ghế ngồi, chưởng thanh chấn động cả gian phòng, lúc này hai mắt y hàm chứa đầy sát cơ, kỳ quang lấp lánh, thần thái uy mãnh.

Trưởng tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành khom người đứng bên không ai dám nói gì.

Thác Bạt Khuê giận dữ nói: “Vạn Sĩ Minh Dao, quả là người chán sống quá rồi!”.

Tin tức vừa truyền về, một đội quân áp tải ngựa từ Thịnh Lạc tới vừa bị Bí nhân chặn đường tập kích, tử thương gần trăm người, năm trăm thớt ngựa thượng đẳng bị cướp mất, khiến Thác Bạt Khuê nổi giận lôi đình, lập tức cho gọi hai đại tướng đặc lực là Thôi Hoành và Trưởng tôn Đạo Sinh tới gặp.

Trưởng tôn Đạo Sinh nói: “Rõ ràng Bí nhân muốn cô lập Bình Thành và Nhạn Môn, mà đã đoán đúng sắp có tuyết mùa đông, căn bản không sợ bị chúng ta phản kích, vì vậy mới dám hoành hành không sợ gì ai”.

Thác Bạt Khuê sát cơ ngập hai mắt, nói: “Bí nhân không coi ta ra gì”.

Tiếp đó bất ngờ đối với cả hai người lại bật cười: “Ta dùng chiến thuật mã tặc đối phó Phù Kiên, không ngờ lại có người dùng chiến thuật này đối phó mình, có phải đó là nhân quả tuần hoàn không?”.

Trưởng tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành đều không dám đáp lời.

Thác Bạt Khuê liếc nhìn hai người, trầm giọng: “Nếu ta bỏ Bình Thành và Nhạn Môn thì sẽ có hậu quả gì?”.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy ngạc nhiên, với tính cách của Thác Bạt Khuê sao lại chịu bỏ cuộc giữa chừng, cứ thế nhận thua.

Thôi Hoành cung kính đáp: “Nếu chúng ta bỏ hai thành này, coi như bao nhiêu nỗ lực quá khứ trôi theo dòng nước, mất đi cơ hội duy nhất để thống nhất Bắc phương, lại còn phải rút về Tái bắc, trở lại với cuộc sống du mục di cư theo nước và cỏ”.

Thác Bạt Khuê gật đầu: “Nói rất hay! Trước mùa xuân ấm áp năm nay, dù gian khổ đến đâu ta cũng phải bảo vệ được Bình Thành và Nhạn Môn, ta thật không hiểu dù là Bí nhân có thể ngăn chặn liên hệ giữa Thịnh Lạc với ở đây, nhưng sẽ có tác dụng gì?”.

Trưởng tôn Đạo Sinh nói: “Với thực lực của Bí nhân, không thể ngăn chặn liên hệ giữa chúng ta và Thịnh Lạc, chỉ cần chúng ta có đủ binh lực là vẫn có thể bảo đảm vận tải thông suốt”.

Lại tiếp: “Đạo Sinh nguyện ý phụ trách truy tìm Bí nhân, chỉ cần cho tôi binh mã, nếu Bí nhân vẫn lượn lờ xung quanh, tôi chắc chắn sẽ nhổ bật gốc rễ bọn chúng”.

Thác Bạt Khuê hỏi: “Thôi khanh có suy nghĩ gì?”.

Thôi Hoành đáp: “Bí nhân vốn định kích nộ tộc chủ”.

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên: “Bọn chúng còn hiềm ta chưa đủ tức giận hay sao?”.

Thôi Hoành đáp: “Bí nhân xưa nay chỉ làm theo ý mình mà chịu dốc sức cho Mộ Dung Thùy là vì báo ân, nhưng không phải như thế là biến thành tay sai của Mộ Dung Thùy, chỉ nghe mệnh lệnh Mộ Dung Thùy thôi. Vì vậy tôi cho là giữa Bí tộc và Mộ Dung Thùy có một hiệp nghị bí mật, ví dụ như chỉ cần Bí tộc hoàn thành một số mục tiêu nào đó là có thể công thành thân thoái, từ đó về sau hai bên không còn liên can gì với nhau nữa”.

Trưởng tôn Đạo Sinh lạnh lùng hỏi: “Giả như mục tiêu của hiệp nghị là Bí nhân phải giúp Mộ Dung Thùy thống nhất Bắc phương thì sao?”.

Thác Bạt Khuê khẽ cười: “Đạo Sinh nổi giận rồi! Vừa rồi ta cũng đã động can hỏa, hận không thể thấy một Bí nhân giết một Bí nhân, nhưng khi được Thôi khanh nhắc nhở lập tức bình tĩnh lại. Đối thủ chân chính của ta là Mộ Dung Thùy chứ không phải Bí nhân, làm sao có thể vì Bí nhân mà rối loạn sách lược hoàn chỉnh”.

Trưởng tôn Đạo Sinh bi phẫn nói: “Chúng ta sao có thể chấp nhận để tộc nhân đổ máu vô ích? Nợ nần giữa chúng ta và Bí nhân phải được thanh toán sách sẽ, nợ máu phải trả bằng máu”.

Thôi Hoành nói: “Đầu tiên Bí nhân phá hoại đồn điền của chúng ta, đốt cháy kho lương, chặn đường vận chuyển từ Thịnh Lạc đến đây, đủ mọi hành động chỉ nhằm một mục đích là nhiễu loạn lòng người, tước giảm sĩ khí và đấu chí của quân ta, cô lập chúng ta, chuẩn bị để

sau mùa đông lạnh lẽo Mộ Dung Thùy phản công. Vì vậy ta cần bình tĩnh ứng phó, tuyệt không thể tự loạn trận cước, nếu không sẽ rơi vào bẫy của Mộ Dung Thùy”.

Trưởng tôn Đạo Sinh nhíu mày: “Nếu chúng ta mặc cho Bí nhân hoành hành, chẳng phải là sẽ khiến cho khí thế của chiến sĩ giảm sút hơn sao?”.

Thác Bạt Khuê xen vào: “Hiện giờ hình thế địch ta rõ ràng, quân lực của ta chỉ đủ bảo vệ hai thành, hơi giống như tình huống năm nào giữa Phù Kiên và ta, binh lực Phù Kiên tuy gấp hàng trăm lần, nhưng vì chiến lược du kích của ta mà có sức mạnh cũng không làm gì được. Giả thiết bây giờ chúng ta huy động toàn bộ lực lượng tìm bắt Bí nhân, bề ngoài thì có vẻ ta nắm quyền chủ động, sự thực lại bị Bí nhân xỏ mũi, cuối cùng ai nấy đều kiệt lực, mất hết đầu chí, liệu có khôn ngoan không?”.

Trưởng tôn Đạo Sinh nói: “Chẳng lẽ đành ngồi coi Bí nhân điều võ dương oai, nhe nanh múa vuốt?”.

Thác Bạt Khuê hoàn toàn hồi phục về lãnh tỉnh ngày thường, trầm giọng nói: “Ta hiểu tâm tình Đạo Sinh. Nhưng để đánh bại Mộ Dung Thùy, cần phải nhẫn nại đến khi thời cơ tốt nhất xuất hiện, sau đó sẽ dùng sách lược Thôi Khanh đề xuất ‘cầm tắc tiền cầm vương’, thu thập triệt để Bí tộc. Chuyện này nếu xảy ra trước khi Mộ Dung Thùy phản công, lập tức có thể khiến nhân tâm sĩ khí phấn chấn, mất trở thành được, đã kích mạnh vào Mộ Dung Thùy”.

Thôi Hoành nghe nói không ngọt gật đầu.

Trưởng tôn Đạo Sinh lộ vẻ suy nghĩ, hiển nhiên tâm tình kích động đã dần dần hồi phục.

Thác Bạt Khuê thở dài: “Ta chỉ lo một chuyện”.

Thôi Hoành và Trưởng tôn Đạo Sinh đều ngạc nhiên, chờ hấn nói tiếp.

Thác Bạt Khuê chậm rãi nói: “Sở dĩ Bí nhân có thể muốn làm gì thì làm là vì nhận ra nhược điểm, chiến tuyến của chúng ta quá dài, vì thế mới có thể với binh lực không tới ngàn người cắt đứt giao thông giữa Biên Hoang Tập và Thịnh Lạc. Ta lo là Bí nhân đã nhận ra nhược điểm của chúng ta, đương nhiên Mộ Dung Thùy cũng có thể, với tính cách của Mộ Dung Thùy tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ”.

Trưởng tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành đều có chút cảm giác muốn nói mà không biết nói thế nào, trừ phi bỏ rơi Nhạn Môn và Bình Thành, nếu không thì tình huống Thác Bạt Khuê đã nói không có cách gì thay đổi được.

Thác Bạt Khuê ngừng một chút rồi tiếp: “Trước đây công tác chúng ta làm tốt nhất là tình báo, đối với động tĩnh của Yên nhân nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng tình hình bây giờ

thì ngược hẳn lại, Mộ Dung Thùy thông qua Bí nhân nắm được hết bố trí hư thực của chúng ta, còn ta lại như bị bịt mắt bưng tai, mọi chuyện bên ngoài hai thành gần như không biết gì hết. Ngày nào tình hình này chưa cải thiện được, ngày ấy chúng ta còn bị hãm vào cục diện tồi tệ chỉ chờ người ta đến mổ thịt”.

Trưởng tôn Đạo Sinh gật đầu: “Tôi vẫn chủ trương lập tức phản kích Bí nhân, chuyện này cũng trở thành yếu tố chủ chốt quyết định thành bại trong đấu tranh giữa chúng ta với Mộ Dung Thùy. Chỉ có diệt trừ Bí nhân chúng ta mới có thể đảo ngược được thế yếu”.

Thác Bạt Khuê điềm đạm nói: “Tháng này khí trời không ngừng lạnh đi, năm ngày sau là tiết lập đông, rõ ràng tiếp đó sẽ là mùa đông lạnh lẽo, chiến tranh giữa chúng ta với Bí tộc ngày tháng còn dài, không cần phải vội vã. Phải mưu định rồi mới hành động, một đòn là phải trúng. Bí nhân giống như độc xà rình mò cắn người trong đám cỏ, chúng ta không xuất thủ thì thôi, xuất thủ là phải đánh trúng nơi yếu hại của nó, nếu không bị nó đớp lại một miếng thì hết sức phiền phức”.

Trưởng tôn Đạo Sinh nói: “Rốt cuộc chúng ta đang chờ thời cơ như thế nào?”.

Thác Bạt Khuê nói: “Đó là lúc Hoang nhân đột phá phong tỏa của Yên nhân, kiến lập lại liên hệ với chúng ta”.

Trưởng tôn Đạo Sinh tắc họng không nói được.

Thác Bạt Khuê gượng cười: “Chúng ta đang bị hãm vào thế bị động, chỉ có thể chờ đợi, chỉ có thể nhẫn nhịn. Ta còn muốn trừng phạt Bí nhân hơn ai hết, nhưng càng hiểu rõ Bí nhân giống như loài cá dữ ăn thịt người, nếu ta lặn xuống nước tìm giết chúng sẽ chỉ để chúng cắn khắp người bị thương, biện pháp duy nhất là bủa lưới bắt cá mới có thể đuổi tận giết tuyệt bọn chúng. Đối với chúng chỉ nên đấu trí mà không đấu lực, không thể chỉ dựa vào vũ lực”.

Y liên tiếp dùng hai thí dụ để hình dung Bí nhân, có thể thấy y đã suy nghĩ rất kỹ càng về vấn đề Bí nhân.

Lúc này ngoài song đột nhiên hoa tuyết bay phơi phới, tựa như muốn nhắc nhở bọn họ mùa đông lạnh lẽo đã tràn đến.

Thác Bạt Khuê nhìn hoa tuyết lất phất bay ngoài song, cảm xúc thổ dài: “Ta chưa bao giờ nghĩ rằng sau khi đại thắng lại bị hãm thân vào tình cảnh này, chẳng những ta lo cho Biên Hoang Tập, mà càng lo hơn cho Thịnh Lạc”.

Thôi Hoành và Trưởng tôn Đạo Sinh cùng có đồng cảm sâu sắc.

Bí nhân xen vào cuộc chiến tranh này gây nên ảnh hưởng nghiêm trọng, chẳng những vì Bí nhân kiêu dũng thiện chiến, có thể phát huy sức chiến đấu hơn hẳn người thường trong hoàn cảnh và thời tiết ác liệt, cũng nhờ chiến lược cao minh của Vạn Sĩ Minh Dao, hiện giờ Thác Bạt tộc có binh lực hơn hẳn nhưng không có cách nào loại trừ uy hiếp của Bí nhân.

Chỉ coi Bí nhân trước sau tập kích đoàn xe chở vàng và đội áp tải chiến mã là hiểu về phương diện tình báo, Bí nhân chiếm hết thượng phong. Hiện tại Thác Bạt tộc chỉ có thể khống chế tình huống bên trong cứ điểm, đất trời mệnh mông bên ngoài là thiên hạ của Bí nhân.

Tình thế Biên Hoang Tập cố nhiên là ác liệt, nhưng đặc biệt đáng lo ngại là Thịnh Lạc đang được trùng kiến, tuy có đám đại tướng Trưởng Tôn Tung chủ trì, nhưng bất luận binh lực và khả năng phòng ngự đều hết sức bạc nhược, nếu Mộ Dung Thùy phái quân đến tấn công, thực sự là không chịu nổi một đòn.

Điều duy nhất có thể vui mừng là trong chiến dịch Tham Hợp pha Yên nhân bị đốt cháy rất nhiều chiến thuyền, hiện tại Yên nhân thiếu chiến thuyền khó lòng theo đường thủy tiến công Thịnh Lạc, đường bộ thì nhờ có gió tuyết ngăn trở, nếu không Thác Bạt Khuê đành kéo quân về tử thủ Thịnh Lạc.

Thác Bạt Khuê quay sang Trưởng tôn Đạo Sinh hỏi: "Gần đây có tin gì về Hách Liên Bột Bột không?".

Trưởng tôn Đạo Sinh đáp: "Tin tức mới nhất cũng là chuyện năm ngày trước, nghe nói Hách Liên Bột Bột vì chuyện một mình nuốt gọn cả một đoàn chiến mã thượng hạng người Nhu Nhiên chuyển cho Điều Trường mà quan hệ hai bên trở nên quyết liệt, thành thế thủy hỏa bất dung".

Lại nói: "May mà Hách Liên Bột Bột tự lo không xong, không thì tình cảnh chúng ta càng thêm ác liệt". Thác Bạt Khuê nhíu mày hỏi: "Thực sự Hách Liên Bột Bột tự lo không xong ư?".

Thôi Hoành nói: "Hách Liên Bột Bột hẳn không ngu xuẩn thế! Hắn từng phản bội Mộ Dung Thùy, theo lý thì nên tọa sơn quan hổ đấu rồi tìm cách thủ lợi. Huống hồ hành quân khi có tuyết nói chung không nên, chút nhần nại hẳn phải có mới đúng".

Thác Bạt Khuê lắc lắc đầu, tựa hồ muốn nhờ động tác này để loại trừ mọi phiền não khỏi đầu óc.

Vào thời khắc này, y nhớ đến Sở Vô Hạ, mấy ngày gần đây thương thế ả tiến triển rất nhiều, đã có thể ra khỏi giường. Nữ nhân này băng tuyết thông minh, rất hiểu ý người, nói chuyện trời đất cũng là một lạc thú, có thể giải khốn quên sầu.

Ai!

Chỉ hận là mình không thể nào không đề phòng ả, chẳng những vì những thành tích bất hảo trong quá khứ của ả, mà còn vì nói cho cùng Yến Phi là kẻ thù giết cha của ả, khiến hấn không thể không hoài nghi động cơ của ả với mình.

Phải chăng y hiểu nhầm ả?

Nếu không có ả dâng tặng số lượng hoàng kim lớn, hiện tại y sẽ rơi vào tình cảnh gì? Trong quan hệ với Biên Hoang Tập, mớ hoàng kim này phát huy tác dụng khó mà tính toán được, ít nhất là hiện giờ, khiến y đầy khát khao hy vọng.

Thác Bạt Khuê nói: "Phía Biên Hoang Tập có tin gì mới không?".

Trưởng tôn Đạo Sinh đáp: "Bọn ta phải đi hơn hai chục thám tử tới Tứ Thủy thám thính tình hình, chỉ có ba người sống sót trở về, theo tin báo Yên nhân đã tiến vào đóng ở Bắc Dĩnh khẩu, ngăn chặn giao thông đường thủy từ Biên Hoang Tập lên Bắc. Do Yên nhân kỵ binh tuần tra khắp nơi người của ta không có cách nào vượt qua Tứ Thủy thám sát địch tình".

Thác Bạt Khuê cười khổ: "Vẫn lại là tin tức xấu".

Lại hỏi tiếp: "Không có ai từ Biên Hoang Tập tới sao?".

Trưởng tôn Đạo Sinh lắc đầu biểu thị không có.

Thác Bạt Khuê nhìn Thôi Hoành.

Thôi Hoành nói: "Ba trăm gia tướng thủ hạ của tôi đêm qua đã tới Nhạn Môn, Trưởng tiền sinh đã an bài ổn thỏa".

Thác Bạt Khuê bật cười: "Đây là tin lành duy nhất".

Thôi Hoành nói: "Hy vọng Yến huynh có thể đến sớm, chúng ta có thể tiến hành kế dụ địch 'cầm tặc tiên cầm vương'".

Thác Bạt Khuê đầy lo âu nói: "Yến Phi có thể tới giúp chúng ta phải coi Hoang nhân có thể sáng tạo kỳ tích mới đoạt lại Bắc Dĩnh khẩu hay không, vì vậy đấu tranh với Mộ Dung Thùy hiện giờ đã chuyển đến Biên Hoang".

Thôi Hoành nói: “Đối với việc này thuộc hạ rất tin tưởng, mấu chốt là ở Hoang nhân nhân tài đầy rẫy, mà sĩ khí bừng bừng, Biên Hoang là địa bàn của họ, Yên nhân và Bí nhân đều phải đường xa hành quân mệt mỏi, cao thấp thế nào tự đã phân biệt”.

Thác Bạt Khuê phẫn chấn tinh thần hỏi: “Thật như thế sao?”.

Thôi Hoành đáp: “Đó là cảm nghĩ đích thực trong lòng tôi, không hề nói sai một chữ”.

Ánh mắt Thác Bạt Khuê lại hướng ra ngoài song, tựa hồ nói với mình: “Tiểu Phi a! Rốt cuộc ngươi ở đâu?”.

Trưởng tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành đều có cảm giác lạ lùng, từ xưa tới nay trước mặt mọi người Thác Bạt Khuê luôn biểu hiện kiên cường, niềm tin sắt đá, chỉ huy kiên quyết. Nhưng dưới áp lực to lớn của địch nhân, cuối cùng hấn cũng lộ ra mặt yếu đuối của mình, vì vậy mới mong mỗi Yến Phi tới đây như vậy.

Hình thế hiện giờ rất rõ ràng, vận mệnh của Thác Bạt Khuê và Hoang nhân đã gắn liền với nhau, nếu một bên diệt vong, ngày tàn của bên kia cũng không còn xa nữa.

- o O o -